

שתי צפרדעים

יפן
צייר מ. מיטוריץ'

לפני שנים רבות העיר קיוטו הייתה עוד בירת יפן,
ונבנו בה ארמונות ומקדשים נהדרים שקיימים
שם עד היום,

ובעיר קיוטו חיה פעם צפרדע. היא חיה לא סתם,
אלא בחצר של מקדש, בבאר ישנה, יבשה

למחצה.

היה לה שם טוב לחיות. תחתית הבאר הייתה
רכה, לחה, דביקה.

אך פעם בא קיץ חם מאוד. כל כך חם שהכל
סביב התייבש, שלוליות, תעלות, נחלים. וגם
הבאר הישנה התייבשה לגמרי. סדקים הופיעו
בקרקעית, היא נעשתה כה יבשה שקשה היה
להאמין שזו באר.

"צריך לזוז מכאן!" חשבה הצפרדע המסכנה
"אבל לאן? הרי הכל בקיוטו התייבש. אז אולי
אלך לעיר אוסקה. סיפרו שהעיר אוסקה היא ליד
הים, ואני מעולם לא ראיתי ים. אלך לראות מה
זה."

הצפרדע יצאה מהבאר, והתחילה לדלג בדרך
לעיר אוסקה.

ובעיר אוסקה חיה צפרדע אחרת. היא גרה
בבריכה עגולה גדולה. היה לה שם נעים מאוד.
היא טבלה את ראשה בטין רך, שחתה במים
עכורים בין אצות מים ירוקות, וביום יפה

התחממה בשמש על אבן גדולה.
אך גם באוסקה נעשה חם מאוד. גם שם
התייבשו התעלות, הנחלים והבריכות. התייבשה

גם הבריכה הגדולה שבה חיה הצפרדע.
הקרקעית נעשתה מאובקת. כל החיים הצפרדע
חיה במים ופתאום מצאה את עצמה ביובש. לא
מים, לא טין, רק אבק ואבק יבש.
"בצורת באוסקה!" חשבה הצפרדע "צריך לזוז

מכאן. אלך לעיר קיוטו. קיוטו, אומרים, בירת יפן.
בהזדמנות אסתכל גם על הארמונות ועל
המקדשים שעליהם מספרים כל כך הרבה."
כך חשבה הצפרדע והיא יצא בדרך לקיוטו.
וקרה ששתי הצפרדעים יצאו לדרך באותו היום
ואפילו באותה השעה, מוקדם בבוקר. אחת יצאה
מקיוטו לאוסקה, השנייה דילגה מאוסקה לקיוטו.
הן דילגו בלי למהר, דילוג – ומנוחה, דילוג –
ומנוחה. וכפי שיצאו לדרך, כך גם הלכו, באותו
הקצב, וכל אחת מהן לא דילגה יותר מהר ולא
יותר לאט מהשנייה, כך שבסוף הן אמורות היו
להיפגש בדיוק באמצע הדרך.
ובאמצע הדרך בין קיוטו ואוסקה עומד הר
טנודזאן. הצפרדעים התקרבו להר, נחו קצת,
והתחילו לטפס עליו לאט, כל אחת מהצד שלה.
הן התקדמו, כמובן, לאט מאוד כי לא היו רגילות
לקפוץ על הרים. מתאמצות ומתנשמות הן טיפסו
כל פעם יותר ויותר גבוה.
הן עוד לא ראו זו את זו כי ההר התנשא ביניהן.

הצפרדע מאוסקה "אם אצלכם בצורת וגם אצלנו בצורת, כבר מוטב למות בבית."
שתי הצפרדעים השתתקו והרהרו. חבל היה להן לחזור ממחצית

הדרך!
הן חשבו וחשבו
ובסוף החליטו לבדוק
דבריה זו של זו. הרי
קשה להאמין לסתם
עובר אורח!
"אני חושבת" אמרה
הצפרדע מקיוטו "אם
כבר עליתי על ההר
הזה, שאסתכל על
העיר אוסקה. מההר
אפשר יהיה בוודאי
לראות את הים."

"חשבת נכון" השיבה הצפרדע מאוסקה "גם אני
אסתכל מפסגת ההר. מכאן אוכל לראות את

אבל בסוף הן הגיעו לפסגה.
"אוף!" אמרה הצפרדע של
קיוטו.
"אוף!" אמרה הצפרדע
מאוסקה.
והן ראו זו את זו.
אני צפרדע מקיוטו והולכת
לאוסקה. ואת?" שאלה
הצפרדע מקיוטו.
"אני צפרדע מאוסקה והולכת
לקיוטו. אצלנו בצורת איומה!"
"באוסקה בצורת? באוסקה
בצורת?" השתוממה הצפרדע
מקיוטו "כמו בקיוטו? כמו

בקיוטו?"
"גם בקיוטו כל כך חם?"
"בוודאי! בוודאי! אצלנו בקיוטו אין אפילו שלולית
וגם בארות התייבשו."
"כלומר אנו לא צריכות לדלג הלאה" סיכמה

הצפרדעים נפרדו, פנו כל אחת לכיוונה והתחילו לרדת מההר. וכשרק ירדו צעדים אחדים לא ראו יותר זו את זו כי ההר שוב הפריד ביניהן. וכך זה נגמר. הצפרדע מקיוטו חזרה לקיוטו והצפרדע מאוסקה, לאוסקה. ועד סוף חייהן הן חשבו שהעיר קיוטו דומה לעיר אוסקה, והעיר אוסקה לעיר קיוטו.

הארמונות והמקדשים של קיוטו. " ושתו הצפרדעים נעמדו על הרגליים האחוריות, התמתחו כמה שיותר, הרימו גבוה את ראשיהן, הבליטו את עיניהן הבולטות ממילא, והתחילו להביט למרחק. הן הסתכלו, הסתכלו ובסוף הצפרדע מקיוטו ירדה על הארץ ואמרה בכעס: "מה זה? שום דבר חדש, שום דבר מעניין! זה בדיוק כמו קיוטו שלנו! כולם אמרו לי: ים! ים! ואני לא רואה שום ים באוסקה." והצפרדע מאוסקה התרגזה גם היא: "מה זה? איזו עיר בירה זו? זה בדיוק כמו אוסקה. רציתי לראות ארמונות ומקדשים ושם אינני רואה שום דבר מעניין, הכל כמו אצלנו." "אז אם כך, צריך לחזור לקיוטו!" אמרה הצפרדע מקיוטו "נחכה לגשם בבית." "אז אם כך, צריך לחזור לאוסקה!" אמרה הצפרדע מאוסקה "אולי הגשם ירד ויהיה שוב רטוב בבית."

ולכן אומרים ביפן:
"צפרדע של באר לא יודעת מה זה ים."

אבל זה בכלל לא נכון. שתי הערים שונות לגמרי
זו מזו.
אז מה בעצם קרה?
פשוט – הצפרדע מקיוטו לא ראתה את אוסקה
אלא את עיר הולדתה קיוטו, והצפרדע מאוסקה
לא ראתה בכלל את קיוטו אלא את אוסקה.
הרי עיני הצפרדעים הן גבוה על המצח. ולכן
כשהן עמדו על רגליהן האחוריות והרימו גבוה את
ראשיהן, העיניים שלהן נמצאו מאחור.
והן הסתכלו לא קדימה אלא אחורה. כל צפרדע
הסתכלה לכוון שממנו היא באה.
רק שהן לא ידעו זאת.
ולכן הצפרדע מאוסקה חזרה לאוסקה, לבריכה
שלה, וסיפרה לילדיה בצער:
"גם אוסקה וגם קיוטו זה אותו הבוץ."
והצפרדע מקיוטו חזרה לקיוטו, למקומה הישן,
נכנסה שוב לבאר שלה ואמרה לשכנותיה
הצפרדעים:
"אין בכלל ים בעולם!"